Ἀληθινὲς ἱστορίες

ΦΤΩΧΕΙΑΣ ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ

"Αν οἱ πατήριδες εἶχανε σωματεῖο, νάσαστε βέβαιοι ὅτι θἄμουνα πρόεδρος.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως δὲν εἶχα χάση τὸ κέφι μου καὶ ζοῦσα μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ θεία μου ἡ Βασίλω πού μ' εἶχε μονάκριβο ἀνεψιὸ κάποτε θὰ χἀ τίναζε.

—"Ακουσε Κωσταντῆ μοῦχε πῆ κάποτε. Κουνητὰ καὶ ἀκούνητα, θὰ τὰ κάνω ὅλα ἀπάνου σου, ἀρκεῖ νὰ ἰίσαι καλός.

Καὶ γιὰ νὰ εἶμαι καλὸς ἔλεγε δὲν ἔπρεπε νἄχω λεφτά. Μὲ τἀτίζε ὅμως καὶ μὲ ἔντυνε τοῦ κουτιοῦ.

Ἡ παληόγρηα, Θεὸς σχωρέστην στὸ τέλος μοῦ τὴν ἔσκασε.

Ἔτσι κυλάγανε οἱ μέρες τότε μὲ ὄνειρα, μὲ φαντασίες καὶ μὲ ἐλπίδες καὶ δῶ πού τἀ λέμε μὲ μικροπεριπετειοῦλες πού στὸ τέλος χαλάγανε ὅλες λόγω ἀφραγγίας.

Τὄχα ὅμως πάρη ἀπόφαση καὶ δὲν μ' ἔνοιζε ὥσπου ἔπεσε μπροστὰ μου μιὰ μέρα ἡ Κική. Ἀφράτη ἤτανε στρουμπουλὴ ἤτανε τσαχπίνα ἤτανε μοῦ πῆρε τὰ μυαλά.

Θὰ τὴν εἶχα καταφέρει ἀπὸ καιρὸ ἂν διέθετα ἕνα ταλληράκι γιὰ ἕνα παγωτό, ἀλλὰ ἐλέπετε ἡ θεία ἡ Βασίλω δὲν τὰ ἐπέτρεπε κι' ἔτσι ξεχασμένος μέσα στὶς σκέψεις μου καὶ στὶς στενοχώριες μου τὄχα ρίξει στὸ σιργιάνι.

Περπάτησα, θυμᾶμαι κείνη τὴ μέρα μέχρι πού ἀπόκαμα καὶ τέλος πῆρα τὴν ἠρωϊκὴ ἀπόφαση νὰ καθήσω σὲ μιὰ ἀπόμερη γωνιὰ στὰ ψηλαλώνια.

Τὸ γκαρσόνι, καλοκαιράκι ἤταιε πλησίασε καὶ στάθηκε στὸ κεφάλι μου.

Καὶ ἐπειδὴ ἔκανα τἄχα τὸν ἀδιάφορο μὲ πυρπόλησε μὲ τὸ δεξί του μάτι.

Τὸν ἀπέκρουσα ψύχραιμα μὲ θαυμαστὴ ἀναίδεια, αὐτὸς μὲ ξανακοίταξε μὲ τὸ ἀριστερὸ, κατάλαβε, καὶ ἐπιτέλους μ' ἄφισε ἥσυχο.

Σἀχτηκα καλλίτερα στὴ καρέκλα καὶ θυθίστηκα πάλι σὲ σκέψεις καὶ ρεμβασμοὺς προσπαθῶντας νὰ μοῦ φύγη ἡ ζοχάδα, ὅταν σὲ μιὰ στιγμὴ ἄκουσα μιὰ γλυκειὰ φωνοῦλα νὰ μὲ καλῆ μὲ τὸ ἀφτιστικό μου.

—Κύριε Κώστα.

Ἀπὸ τὴ σαστιμάρα μου κόντεψα νὰ πέσω. Ἡ δίς Κική στεκότανε μπροστὰ μου χαμογελαστή.

Εἶπαι καλησπέρα σὲ ὄφος παιδιοῦ πού τὸ δὲρνουν γιὰ νὰ καλησπερίση τὴ γιαγιὰ του καὶ δάγκωσα τὰ χείλη μου γιὰ τὸ κακὸ πού μὲ ἐρῆκε.

Ἡ Κική ὅμως δὲν μ' ἄφησε νὰ σκεφθῶ περσότερο, κάθησε κοντά μου.

Μοῦ μίλησε γιὰ διάφερα πράγματα κι' ὅ,τι ἀρχίζα νὰ γίνουμε εὐτυχῆς γιατὶ κατάλαβα ὅτι τσίμπαγε τὸ ψάρι νάσουμ ἔφτασε τὸ γκρασόνι. Εἶχε τώρα γλυκύτατο μειδίαμ.α, ὅσο καὶ γλυκύτατες πάστες.

Ἡ Κική πρότίμησε μία, τὴν προτίμησε μάλιστα μὲ πιρόπι.

Τὴν κατάπινε μὲ μπουκιὲς γεμᾶτες ἐπαίνους γλύφοντας τὸ κουταλάκι.

Ἐμένα μοῦ ρχόσανε σἀλια στὸ στόμα καὶ μ' ἔπιανε λιγοῦρα.

—Ὡραία ἡ πάστα κύριε Κώστα ἔλεγε καὶ κἀθε κουταλιὰ πού κατεβαινε στὸν οὐρανίσκο της τὴν ἔκανε νὰ μὲ γεμίζη γλύκες.

Εἶχε στεγνώση τὸ λαρύγκι μου ἀπὸ τὴν δίψα κι' εἶχε θολώση τὸ μάτι μου ἀπὸ τὴν ἀπόγνωσι. Καθόμουνα σὲ κἀρβουνα ἀναμμένα.

Πῶς διάβολο θὰ πλήρωνα τὸ λογαριασμό;

"Αν εἶχα ἕνα ψωροτάλληρο θὰ ἤμουν εὐτυχὴς. Ὑπῆρχαν ὅλες οἱ εὐκαιρίες γιὰ νὰ κατορθώσω ἐκεῖνο πού προσπαθοῦσα νὰ ἐπιτύχω τόσο καιρὸ. Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφτηκα νὰ τὰ ἐξομολογηθῶ ὅλα, ἀλλὰ πάει θὰ τὴν ἔχανα γιὰ πάντα. Καὶ τέτοιες Κικὲς δὲν κυκλοφορούσανε πολλὲς στὸ δρόμο.

Ξαφνικὰ ὅμως ἀλέπω νὰ ἔρχεται ἀπὸ κάτω ὁ Περικλῆς, ἄλλος πατήρης αὐτὸς.

Δέν χάνω καιρὸ πετάγομαι ἀπὸ τὴν καρέκλα μου, ζητάω συγνώμη ἀπὸ τὴν Κική καὶ τὸν πλησιάζω.

—Περικλάκο, αὐτὸ κι' αὐτό, μὲ ἕνα ταλληράκι μὲ σώνεις, θὰ γίνης καὶ ἤρωας.

—Δυστυχῶς Κωνσταντῆ, μοῦ λέει, δὲν ἔχω, δὲν μοῦρθανε τἀ λεφτὰ ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ. Ἀλλὰ μὴ σὲ νοιάζει, ἀἴντε κἀθησε ἐκεῖ καὶ θὰ σὲ σώσω.

—Μὲ ποιὸ τρόπο ρὲ Περικλῆ; Ἐδῶ καιγόμαστε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ, θὰ ξεφτιλιστῶ σοῦ λέω.

—Κάτσε, κάτσε σοῦ λέω καὶ θὰ δῆς.

Τί ἄλλο μποροῦσα νὰ κάνω; Γύρισα στὴ θέση μου, πῆρα ὄφος καταδικασμένου σὲ θάνατο καὶ περίμενα.

—Τὶ ἔχετε καλὲ μοῦ λέει ἡ Κική, εἴστε στενοχωρημένος; δὲν τρῶτε ἕνα παγωτὸ καὶ γυρίζοντας πίσω φώναξε

—Γκαρσόοοον!!

Δικαιολογήθηκα πὼς εἶχα τὴν κοιλιὰ μου καὶ ἀπεσόθησα τὸ δεύτερο κακό. Ἡ ὥρα ὅμως πέρνωγε κι' ὁ Περικλῆς βὲν φαινότανε. "Αρχισε νὰ θραδυάζη. Εἶδα τὴν Κική νὰ μισοετοιμάζεται γιὰ νὰ σηκωθῆ κι' εἶχα γίνη κάτασπρος ἀπὸ ντροπὴ. "Ητανε βέβαιο πὼς σὲ λίγο θὰ γινόμουνα ρεζίλι.

Μὰ νά, ἕνας ἄγνωστος ἄνθρωπος, ἕνα κουτσαβάκι θαρύ-θαρύ μὲ ἀφέλεια καὶ κομπολόγα, στάθηκε μπροστὰ μου καὶ μὲ κύτταζε.

—Ὁ κύριος; ρώτησα.

—Ρὲ χάασαπι μοῦ κάνει, τὶ κορδώνεσαι σἂν γάλος, ἐπειδὴ ἔχεις φουστάνι κοντὰ σου; Νὰ σου κοπανήσω μία νὰ σοῦ στραπατσάρω τὴ μάπα Λελὲ. Καὶ σήκωσε τὴ χεροῦκλα του.

Ξαφνιάστηκα κι' ὅσο αἷμα μοῦ εἶχε μείνη ἀνέβηκε στὸ κεφάλι μου.

—Σ' ἐμένα τὸ λὲς; εἶπ τ.

Χωρὶς ὅμως νὰ μ' ἀπαντήση μοῦ τραβάει μιὰ φάπα (χραπ) καὶ τὸ θάζει στὰ πόδια.

Τὸν πῆρα ἀπὸ κοντὰ. Τρέχαμε πέντε λεφτὰ κι' εἶχα ἀρχίσει νὰ λαχανιάζω ὅταν στὴν γωνία νἄσου ὁ Περικλῆς σκασμένος στὰ γέλοια.

—Ἐ! Κώστα πού τρέχεις μοῦ φώναξε.

—Αὐτὸς ὁ μασκαρᾶς καὶ ἔδειξα τὸν ἄγνωστο.

—Μὴ κάνεις ἔτσι ρὲ μοῦ λεει, ἐγὼ στὸν ἔστειλα. Δὲν σοῦπα θὰ σὲ νἀσω 'Αγκάλιασα τὸ Περικλῆ καὶ τὸν φίλησα. "Οσο γιὰ τὴ Κική δὲν ξέρω τὶ ἀπέγινε. "Ισως νὰ περιμένη ἀκόμη

Κ. Βρ—ς

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ἐμβολον ὑποδημάτων. Πληροφορίαι Ἀγ. Γεωργίου 12 ἀπὸ 12—6 μ. μ.

Μικρὰ νέα

Μέσα σὲ μιὰ ἑβδομάδα γέμισαν τὰ περίπτερα καὶ τὰ βιβλιοπωλεῖα ἀπὸ ὅλα τὰ πολύχρωμα χάρτινα εἴδη τοῦ Καρναβάλου.

—Φαινόμενον τὸ ὁποῖον σὲ καμμιὰ ἄλλη πόλη τῆς Ἑλλάδος δὲν παρατηρεῖται.

—Μαθαίνουμε δὲ ἀπὸ ταξιδιώτας ἐξ Ἀθηνῶν, ὅτι τὸ καρναβάλι μας ἔχει ἤδη γίνη γενικὸ θέμα συζητήσεως ἐκεῖ.

—Δεῖγμα ὅτι ἐφέτος ἡ συρροὴ ἐπισκεπτῶν θὰ εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ ἄλλη φορά.

Γενικὴ ἡ ἱκανοποίησις τῶν συμπολιτῶν μας ἐκ τῆς συνεχιζομένης προβολῆς εἰς τοὺς περισσοτέρους τῶν κινηματογράφων μας ἔργων Α' κατηγορίας.

—Οἱ φιλοπρόοδοι ἐπιχειρηματίαι μας καταβάλλουν πρὸς τοῦτο κάθε δυνατὴ προσπάθεια. Πρὸς ἱκανοποίησιν καὶ τῶν πλέον δυστροπούντων θεατῶν.

—Ἐπειδὴ δὲ ὁ κινηματογράφος, εἶναι σήμερα τὸ μόνον προσιτὸν μέσον ψυχαγωγίας.

—Ἀσφαλῶς ἡ προσπάθειά των θὰ συνεχισθῆ καὶ θὰ ἐνταθῆ πρὸς ἴδιον ἔπαινόν των.

—Ἡ συνεχιζομένη πτῶσις τῆς θερμοκρασίας ἐπέφερεν μεγάλες ζημιὲς στὰ φροῦτα, τὰ λαχανικὰ καὶ τὰ ἄνθη.

—Ἔτσι δικαιολογεῖται ἡ ἐλλειψίς των ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἀφ' ἑνὸς καὶ τὸ τσίμπημα τῆς τιμῆς των ἀφ' ἑτέρου.

—Τοὺς μόνους ποὺ δὲν πιάνει τὸ κρύο εἶναι οἱ μαθηταί.

—Οἱ ὁποῖοι λόγω διαγωνισμάτων εἶναι φουντωμένοι καὶ καταϋδρωμένοι.

—Μέχρι τώρα δέ, ὅλοι λένε ὅτι ἔχουν γράψει....«ἄριστα». "Ας ἴδωμεν.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΝΙΚΟΥ ΒΕΤΣΟΥ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἐκ μέρους τοῦ Γραφείου τοῦ πρώην Δημάρχου κ. Νίκου Βέτσου ἀνακοινοῦται ὅτι ἡ προθεσμία ἐκδόσεως ἐκλογικῶν βιβλιαρίων παρετάθη μέχρι τῆς 28) 2)1959. "Οθεν εἰδοποιοῦνται οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀποκτήσωσι τοιαῦτα, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, τόσον οἱ γεννηθέντες ἐν Πάτραις ὅσον καὶ εἰς ἄλλας περιφερείας, ὅπως ἀπευθύνωνται εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ΚΑΝΑΚΑΡΗ 181 Γ' Γραφεῖον ἔνθα παρέχεται δωρεὰν πᾶσα διευκόλυνσις.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ καναπέδες εἰς καλὴν κατάστασιν τῶν 2.20 μέτρων, κατάλληλοι διὰ καφενεῖα, ζαχαροπλαστεῖα, καὶ ταβέρνες. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ἐμβολον ὑποδημάτων. Πληροφορίαι Ἀγ. Γεωργίου 12 ἀπὸ 12—6 μ. μ.

Ἡ ἐπικοινωνία μὲ τὰ πνεύματα

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

Τοῦ Σου Καλαβρύτων-Αἰγιαλείας κ. Γεωργίου

Γ' ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

Μόλις κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα μᾶς ἐδόθη εὐκαιρία νὰ παρακολουθήσωμεν διάλεξιν ἐν τῇ πόλει τοῦ Αἰγίου, δοθεῖσαν ὑπὸ τινος ἰατροῦ, δι' ἧς οὗτος ἐπειρᾶτο, ν' ἀποδείξῃ τόσον διὰ Γραφικῶν χωρίων, ὅσον καὶ δι' ἐπιστημονικῶν παρατηρήσεων, τὴν ὕπαρξιν ψυχῆς οὐ μόνον εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ζῶα καὶ πτηνά, ὡς καὶ εἰς τὴν ὕπαρξιν πνευματικοῦ κόσμου (πνηρῶν δηλ. καὶ ἀγαθῶν πνευμάτων).

Ἐπειδὴ δὲ πολλοὶ ἀκροαταὶ ἀσφαλῶς ἐσκανδαλίσθησαν ἐκ τῶν παραδόξων, ἐν πολλοῖς θεωρειῶν τούτων, εἴμεθα ἠναγκασμένοι, νὰ διαφωτίσωμεν τὰ πνευματικὰ ἡμῶν τέκνα ἐπὶ τῆς δοξασίας τοῦ Πνευματισμοῦ.

Οὕτω, τὸ ὅτι ὑπάρχει ψυχὴ, οὐ μόνον εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ζῶα, εἶναι ἀναντίρρητον. Ἡ μεγάλη ὅμως διαφορὰ συνίσταται εἰς τὸ ὅτι ἡ ψυχὴ, εἰς μὲν τὸν ἄνθρωπον εἶναι ἀθάνατος, ζῇ δηλονότι καὶ εἰς πέραν τοῦ τάφου αἰώνιον καὶ ἀτελεύτητον ζωὴν, ἡ δὲ ψυχὴ τῶν ζώων εἶναι θνητὴ, ἀποθνήσκει δηλ. καὶ διαλύεται μετὰ τοῦ σώματος.

Ὡς πρὸς δὲ τὴν ὕπαρξιν πνευματικοῦ κόσμου ἐπίσης οὐδεμία ἀντίρρησις ὑπάρχει, καθ' ὅσον ἡ ὕπαρξις ἀγαθῶν καὶ πονηρῶν πνευμάτων ἀποτελεῖ θεμελιώδη διδασκαλίαν τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας. Καὶ τὰ μὲν ἀγαθὰ πνεύματα «οἱ Ἄγγελοι» ἔργον ἔχουν νὰ ἐκτελοῦν τὰς βουλὰς τοῦ Κυρίου καὶ νὰ προστατεύουν τοὺς εὐσεβεῖς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸ κακὸν, τὰ δὲ πονηρὰ πνεύματα «οἱ Δαίμονες» ἔργον ἔχουν νὰ πράττουν πάντοτε τὸ κακὸν συμφώνως πρὸς τὰς ὁδηγίας τοῦ ἀρχηγοῦ των Σατανᾶ.

Ἡ μεγάλη διαφορὰ καὶ ἀντίθεσις μεταξὺ τῆς ὀρθῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας καὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Πνευματισμοῦ εἶναι ὅτι τὰ πνεύματα, ἅτινα ἐπικαλεῖται ὁ πνευματισμὸς εἰς τὰς λεγομένας πνευματικὰς συνεδριάσεις, τῇ βοηθείᾳ τῶν μεσαζόντων «μέντιουμ», ἤ τῆς μαγείας, ἤ τῆς νεκρομαντείας εἶναι πονηρὰ καὶ οὐχὶ ἀγαθά, ὅτι ταῦτα, συμφώνως καὶ μὲ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καθ' ἣν ὁ Διάβολος, διὰ νὰ ἐξαπατήσῃ, μεταβάλλεται εἰς ἄγγελον φωτός, παρουσιάζονται μὲ τὴν μορφὴν καὶ τὴν φωνὴν τῶν πρὸ πολλοῦ ἀποθανόντων προσώπων, ἐνῶ εἰς τὴν πραγματικότητα πρόκειται περὶ Δαίμονος καὶ οὐχὶ περὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ἀποθανόντος προσώπου. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ Ἁγία Γραφὴ ἡ ὁποία εἶναι θεόπνευστος, ἀπαγορεύει ρητῶς τὴν ἐπικοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων μὲ τὸν ἀόρατον πνευματικὸν κόσμον διὰ τῶν μέσων ἅτινα χρησιμοποιεῖ σήμερον ὁ Πνευματισμὸς. Ἀπὸ ἀπόψεως γενικωτέρας διδασκαλίας ὁ Πνευματισμὸς ἀρνεῖται καὶ ἀποκηρύττει ὅλα τὰ δόγματα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Δὲν πιστεύει εἰς τὸ δόγμα τῆς Ἁγ. Τριάδος, τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐξιλεώσεως διὰ τοῦ λυτρωτικοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Δὲν δέχεται τὸ δόγμα τῆς Ἁγ. Γραφῆς περὶ ὑπάρξεως κολάσεως. Διδάσκει ὅτι ὑπάρχει δυνατότης σωτηρίας τῶν ψυχῶν καὶ μετὰ θάνατον, ὅτι αἱ ψυχαὶ δύνανται νὰ μεταπέσουν καὶ ἐξελιχθοῦν διὰ τῆς μετεμψυχώσεως καὶ μετενσαρκώσεως εἰς τὰς διαφόρους σφαῖρας πνευματικῆς ζωῆς καὶ ὅτι τελικῶς, μετὰ πάροδον μακροῦ χρόνου, θὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν ἀνωτάτην σφαῖραν, δηλαδὴ εἰς τὸν Παράδεισον.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος προφητεύων τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Πνευματισμοῦ, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται «διδασκαλία δαιμόνων» λέγει εἰς τὴν Α' πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολήν: «Εἰς τοὺς ἐσχάτους καιροὺς θέλουσιν ἀποστατήσει τινὲς ἀπὸ τῆς πιστεως, προσέχοντες εἰς πνεύματα πλάνης καὶ εἰς διδασκαλίας δαιμόνων, διὰ τῆς ὑποκρισίας ψευδολόγων». (Δι. 14).

Εἶναι λοιπὸν ὁ Πνευματισμὸς ἀμείλικτος πολέμιος τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀποτελεῖ ὕπουλον παγίδα δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, διότι, διὰ μέσου αὐτοῦ, οἱ ἄνθρωποι ἔρχονται εἰς ἄμεσον ἐπικοινωνίαν μὲ τὰς δυνάμεις τοῦ σκότους καὶ τῆς πονηρίας μέ τὰ πονηρὰ δηλαδὴ πνεύματα, τὰ ὁποῖα ἐπιζητοῦν νὰ τοὺς παρασύρουν εἰς πλάνας καὶ διδασκαλίας ἀντιθέτους πρὸς τὸ Εὐαγγέλιον. Ὁ τελικὸς δὲ σκοπὸς τοῦ Πνευματισμοῦ εἶναι ἡ ἐπέκτασις τῆς κακοποιοῦ δράσεως τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἡ ἐμφάνισις τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ἐὰν λοιπὸν ὑπάρχουν Χριστιανοὶ οἱ ὁποῖοι παρεσύρθησαν ἀπὸ τὴν ὕπουλον αὐτὴν παγίδα τοῦ ἀοράτου πονηροῦ κόσμου, δηλαδὴ τὸν Πνευματισμὸν, ὀφείλουν νὰ γνωρίζουν ὅτι ἡ Ἁγία γραφὴ ρητῶς καὶ κατηγορηματικῶς καταδικάζει τὴν ἐπικοινωνίαν μὲ τὰ πνεύματα διότι διὰ τοῦ τρόπου τούτου γίνεται, ὡς προείπομεν, ἐπικοινωνία μὲ τοὺς δαίμονας καὶ ὄχι μὲ ψυχὰς ἀποθανόντων προσώπων. Συνεπῶς ὀφείλουν, νὰ καταφύγουν εἰς τὸν Λυτρωτὴν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ νὰ ζητήσουν μὲ θερμὴν πίστιν καὶ προσευχὴν νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴν καὶ τὰ δεσμὰ τῶν πονηρῶν πνευμάτων. Ὁ πραγματικὸς Χριστιανὸς, ὄχι μόνον δὲν ἐπιτρέπεται, νὰ ἔχῃ καμμίαν ἀπολύτως σχέσιν μὲ τὸν Πνευματισμὸν, ἀλλὰ τοὐναντίον ὀφείλει νὰ καταπολεμῇ μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις του αὐτόν, διότι πρόκειται περὶ σατανικῆς καὶ κακοποιοῦ διδασκαλίας, ποὺ ἔχει παραπλανηθῆ ἀπὸ τὰ πονηρὰ πνεύματα καὶ εὑρίσκεται ὑπὸ τὴν κακοποιὸν ἐπίδρασιν καὶ κυριαρχίαν των. Ὁ πραγματικὸς Χριστιανὸς πρέπει καὶ ὀφείλει νὰ ὀδηγῆται μόνον ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ καὶ ὄχι ἀπὸ ἄλλα οἱαδήποτε πνεύματα. Συνοψίζοντες τὰ ἀνωτέρω προτρεπόμεθα πατρικῶς, ὅπως ἀποφεύγητε τὰς κακοδόξους διδασκαλίας τῶν Χιλιαστῶν τῶν Εὐαγγελικῶν καὶ τῶν Πνευματιστῶν, αἱ ὁποῖαι, ἀντιστρατεύονται πρὸς τὴν ὀρθὴν διδασκαλίαν τῆς θεοπνεύστου Ἁγ. Γραφῆς ἀπερνάζονται τὸν ψυχικὸν ὄλεθρον τῶν Χριστιανῶν.

Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Μητροπολίτης
+Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας
ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Η ΜΕΤΑΛΛΙΚΗ ΔΡΑΧΜΗ

Συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 474 τοῦ διὰ τοῦ Νόμου 1492)50 κυρωθέντος Ποινικοῦ Κώδικος καὶ τῶν ὑπ' ἀριθ. 625)58 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τῶν Ὑπουργῶν Δικαιοσύνης καὶ Οἰκονομικῶν, ἡ ἀξία τῆς μεταλλικῆς δραχμῆς ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος καὶ τοῦ Κώδικος Ποινικῆς Δικονομίας καθορίσθη εἰς τριάκοντα ἑκατοστὰ τῆς δραχμῆς (0,30) ἀπὸ τῆς 1)1)59.

ο ⁂ ο

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

Ἡ ὁλομέλεια τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1959) 88 ἀποφάσεώς της ἀπεφάνθη, ὅτι εἶναι ἀνεπίτρεπτος ἡ ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας ἔρευνα περὶ τοῦ κύρους ἢ μὴ τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ δὴ λόγῳ μὴ τυχὸν καταβολῆς εἰς τὸν ἀπολυθέντα μισθωτὸν τῆς ὑπὸ τοῦ Νόμου 2112)20 προβλεπομένης ἀποζημιώσεως.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Προκείμένου νὰ δρομολογηθῆ φορτηγὸν αὐτοκίνητον Δ. Χ. μέχρι 3½ τόννων, μὲ δύο ἀνεξάρτητα ἀπ' ἀλλήλων συστήματα πεδήσεως ἐπὶ τῶν ὀπισθίων τροχῶν διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς ἐπιβατικῆς συγκοινωνίας Πατρῶν—Σελλῶν, παρακαλοῦνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἰδιοκτῆται φορτηγῶν Δ.Χ. τῆς ἀνωτέρω κατηγορίας, ἵνα ὑποβάλωσιν ἡμῖν ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς 1ης Φεβρουαρίου 1959 τὰ κάτωθι δικαιολογητικά:

1) Αἴτησιν.

2) Βεβαίωσιν τῆς οἰκείας Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς ὅτι εἶναι μόνιμοι κάτοικοι Νομοῦ Ἀχαΐας.

3) Βεβαίωσιν τοῦ Γραφείου Ἐλέγχου Συγκοινωνιῶν Πατρῶν ὅτι τυγχάνουσι ἰδιοκτῆται φορτηγοῦ αὐτοκινήτου Δημοσίας χρήσεως τῆς ἀνωτέρω κατηγορίας.

Ὁ Νομάρχης
ΑΡΓ. ΜΠΟΤΣΗΣ

ο ⁂ ο

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΗ

«ΖΥΓΟΣ»—Μηνιαῖο περιοδικὸ καλῶν τεχνῶν

Τοῦ κ. Ν. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ὁ «Ζυγὸς», ποὺ ἐκδίδεται κάθε μῆνα στὴν Ἀθήνα μὲ ὑπεύθυνο ὕλης τὸν κ. Φραντζῆ Φραντζισκάκη, εἶναι ἀναμφισβήτητα ἕνα περιοδικὸ ἀξιοπρόσεχτο στὸ εἶδος του καὶ ἀπ' τὴν πρώτη μέρα τῆς κυκλοφορίας του ἐκάλυψε μία σημαντικὴ ἀνάγκη τῆς ἑλληνικῆς καλλιτεχνικῆς ζωῆς. Ἰδιαίτερα ἡ πρωτοπορειακὴ γραμμὴ πού χάραξε ἀπ' τὴν ἀρχὴ κι' ἡ ποιοτικὴ ἐπιλογὴ τῆς ὕλης του ἔδωσαν στὸ ἔντυπο αὐτὸ μιὰ ξεχωριστὴ θέση στὶς σύγχρονες ἐκδόσεις τέχνης, ἐνῶ παράλληλα οἱ εἰκονογραφημένες του σελίδες ἀποθέτοῦν γιὰ τὸν ἀναγνώστη μιὰ πρόσθετη μορφωτικὴ εὐκαιρία.

Στὸ τελευταῖο τεῦχος τοῦ Ἰανουαρίου (ἀριθ. 38) τοῦ «Ζυγοῦ», πού κυκλοφόρησε πρὶν λίγες μέρες καὶ πού εἶναι τὸ δεύτερο τοῦ τέταρτου χρόνου, συνεργάζονται πολλοὶ γνωστοὶ "Ελληνες καὶ ξένοι καλλιτέχνες καὶ αἰσθητικοὶ πάνου σὲ ἐνδιαφέροντα καὶ σύγχρονα θέματα τῆς ζωγραφικῆς, τῆς γλυπτικῆς, τῆς χαρακτικῆς, τῆς ἀρχιτεκτονικῆς καὶ τῆς διακοσμητικῆς. Μερικοὶ ἀπ' τοὺς συνεργάτες του εἶναι ὁ διάσημος Γάλλλος γλύπτης Μαρσὲλ Ζιμόν, ὁ καθηγητὴς τοῦ Πολυτεχνείου κ. Π. Α. Μιχελῆς,, ὁ ζωγράφος κ. Ν. Νικολάου, οἱ κυρίες Ἑλένη Βακαλὸ καὶ "Ελλη Παπαδημητρίου κ. ἄ. Τὰ περσότερα ἀπ' τὰ δημοσιευόμενα ἄρθρα ἀναφέρονται στὰ προβλήματα τῆς σύγχρονης τέχνης, στὶς σχέσεις τοῦ κοινοῦ καὶ τῶν καλλιτεχνῶν, στὴν ἐξέλιξη τῆς βιομηχανικῆς αἰσθητικῆς καὶ τῆς ἀφηρημένης τέχνης κ.λ.π. Τέλος, κατατοπιστικὰ εἶναι τὰ σημειώματα τὴν καλλιτεχνικὴ κίνηση τῶν ἡμερῶν.

Ὁ «Ζυγὸς» μὲ τὴ φροντισμένη ἐμφάνισή του καὶ τὴ διαλεχτή του ὕλη ἀποτελεῖ μιὰ πολύτιμη προσφορὰ στὴν καλλιτεχνία τοῦ τόπου μας. Ἀκόμα καὶ στοὺς ἴδιους τοὺς καλλιτέχνες καὶ στὸ πλατύτερο κοινό.

ΝΙΚΟΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ο □ ο

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ γραμματόσημα κοινῆς ἀλληλογραφίας, σφραγισμένα, εἰς ποσότητας καὶ σοβαρὰς συλλογάς. Πληρώνομε τὰς καλλιτέρας τιμάς. Γεώργιος Παπαγεωργίου Ἁγίου Νικολάου 16 τηλέφ. 27—75.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰς τιμὴν εὐκαιρίας μία ἰσόγειος μονοκατοικία τεσσάρων δωματίων κουζίνας καὶ λοιπῶν χρειωδῶν ἐκ πήχεων ἄνω τῶν 200 μὲ δύο προσόψεις ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κορίνθου. Πληροφορίαι Ἁγ. Νικολάου—Ρήγα Φερραίου 73 Γραφεῖον Ἀνδρ. Ἀγγελοπούλου.

Μία σύγκρισις μὲ τὴν Ἀμερικὴν

ΤΟ ΚΡΕΑΣ ΚΑΙ Η ΤΙΜΗ ΤΟΥ

ΤΟΥ κ. ΤΑΚΗ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Τὸ ἔτος 1910 ἤρχισε μία μεγάλη μετανάστευσις Ἑλλήνων πρὸς τὴν Ἀμερικήν. Μερικοὶ πράκτορες ἔστελναν τοὺς μετανάστας διὰ μέσου Ἀμβούργου ἢ Ἀμβέρσης. Μία ὁμὰς Ἑλλήνων μεταναστῶν ἐστάλη μὲ αὐστριακὸν ἀτμόπλοιον. Εἰς τὸ πλοῖον αὐτὸ ὑπηρετοῦσε καὶ "Ελλην βοηθὸς μαγείρου. Μίαν ἡμέρα μετὰ τὸ φαγητὸν λέγει εἰς τοὺς "Ελληνας: "Ητο νόστιμον τὸ κρέας σήμερον; Ναὶ τοῦ εἶπον, πολύ νόστιμον. Σήμερον εἴχαν σωθεῖ τὰ βοδινὰ κρέατα καὶ διὰ τοῦτο ὀτροφοδότης τοῦ πλοίου σᾶς ἔδωσε κρέας ἀρκούδας τὸ ὁποῖον εἶναι πολύ ἀκριβόν. Τὶ λὲς μωρέ, μᾶς ἐμαγάρισαν οἱ .....Μερικοὶ ἔθαζαν τὸ δάκτυλόν των εἰς τὸν λάρυγγα ἵνα κάμωσιν ἐμεττόν. "Αλλοι πάλι ἔπερνον ζεστὸ νερὸ καὶ ἔρριπτον καὶ ἀλάτι διὰ νὰ κάμωσιν ἐμετττό. Πράγματι τὸ κρέας τῆς ἀρκούδας εἶναι πανάκριβο εἰς τὴν εὐρώπην καὶ Ἀμερικήν.

Εἰς τὰς ὁδοὺς Γκρίνουϊτς καὶ Βίζι στρήτ, ἦτο ἕνα κρεοπωλεῖον χονδρικῆς πωλήσεως ὅπου ἐπωλοῦντο σκοτωμένες ἀρκοῦδες καὶ ἐλάφια κρεμασμένα εἰς τὴν πρόσοψιν τοῦ καταστήματος. Μετὰ τὰ ἐλάφια ἀκριβὸν κρέας εἶναι καὶ τὸ κρέας τῶν βατράχων καὶ αἱ χελῶναι τῆς θαλάσσης.

Ἐγνώρισα ἕναν νέον Ἰρλανδὸν ὅστις ἐκέρδιζε 5—10 δολλάρια τὴν ἡμέραν ψαρεύων, μὲ μίαν μπόχα βατράχια εἰς τὰ Ἕλη τοῦ Μπίτζπορτ τῆς Νέας Ἰερσέης καὶ ὅστις ἐπῆρε μερικοὺς "Ελληνας Σαμοθρακίτας ὡς συντρόφους. Μία μερὶς